

А момъкътъ прострѣ ржката си и мълчаливо посочи съ прѣстъ копчетата на ремика ми. Изведнажъ отъ устата му изкочи сърдитъ гласъ. Но то не бѣха думи!

— Аааа! Жжжж!.. Ааа! Жжж!.. Тааа! Таа! Тааа!.. — викаше той съ пламналъ погледъ, като мушкеше съ прѣстъ копчетата. Хвана ме за яката и ме повлѣче къмъ акациевото дърво. Азъ опитахъ да извикамъ, но гърлото ми бѣше се схванало отъ страхъ и никакъвъ гласъ не излѣзе отъ устата ми. А човѣкътъ ме отведе до акацията, посочи пакъ копчетата, показамѣстата имъ на дрипата и отново нададе своя страшенъ викъ: — Ааа! Жжж!.. Таа! Таа! Тааа!..

Азъ треперѣхъ като листъ въ ржката му. Огледахъ се — по двора нѣмаше никого. А като погледнахъ повторно, видѣхъ какъ портата се отвори и отвънъ въ двора влѣзе и трѣгна право къмъ насъ нѣкакъвъ още по-страшенъ човѣкъ. Той бѣше сжщо така облѣченъ въ дрипи, старъ, кжсъ, дебелъ и съ криви крака. Главата му не бѣше като у другитѣ хора, ами отметната съвсемъ назадъ, очитѣ му гледаха къмъ небето, а голѣмитѣ уста зѣеха разтворени...

Той ни приближи, спрѣ и почна да вика, като гледаше все така страшно къмъ небето:

— А, този ли!.. Този ли е открадналъ нашитѣ копчета?... Дай го! Води го при баща му!.. Води го!..

Изведоха ме отвънъ двора, предъ кръчмата. Баща ми ни видѣ. Той бѣше строгъ човѣкъ. Безъ да разпита и разбере каква е работата, почна да ме хока. Още малко, и щѣше да ме зашлеви.

Но въ сжщия мигъ чухъ гласа на мама. Сѣтихъ, че тя ме дръпна отъ ржцетѣ на онѣзи хора и чухъ я като извика сърдито:

— Луди ли сте бре! Ще изкарате ума на детето!..

Азъ се олюлѣхъ и паднахъ въ ржцетѣ ѝ. Разбрахъ само, че тя ме вдигна и понесе на ржце. Когато се свѣстихъ, бѣхъ вече у дома, въ политѣ на мама. Тя